

НАКНАДА ШТЕТЕ ЗБОГ НЕЗАКОНИТОГ РАДА ДРЖАВНОГ ОРГАНА

Да би постојала одговорност државног органа и самим тим основ за накнадом штете услед незаконитог рада, мора постојати законом предвиђена обавеза поступања тог органа у одређеној ситуацији, пропуст на страни тог органа и да тај пропуст представља његову кривицу односно његов незаконит рада (чињење или нечињење).

Из образложења: Првостепеном пресудом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати износ наведен у изреци пресуде на име накнаде штете, коју пресуду је потврдио и другостепени суд. Није основан тужбени захтев тужиоца да је претрпео штету услед пропуста пружања правне помоћи од стране туженог неугом лицу у управном поступку, јер је тужилац прихватио једнократну исплату накнаде, па нема право да исту остварује и од туженог, сем права које проистичу из члана 125. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, а које право му тужени није ни оспорио. Тужилац никада није поднео захтев туженом за остваривање права накнаде по основу незапослености, а тврдња да је на страни туженог постојала обавеза да га на то поучи као неуго странку и да тај пропуст представља кривицу туженог односно њен незаконит рад се не може прихватити као основан, јер таква обавеза туженог није предвиђена ниједном одредбом ни Закона о општем управном поступку ни Закона о запошљавању. Свако лице коме су законом призната одређена права иста може користити, а и не мора, односно на њему је увек право избора. Свако се својим правом може користити само основом свог избора и своје одлуке, а да би та права и остварио о томе мора да поднесе одговарајући захтев надлежној институцији – органу који одлучује о остваривању овог права и који може о истом одлучити тек по поднетом захтеву заинтересованог лица, а када оваквог захтева нема, нема ни поступка за остваривање права које појединцу припада. Дакле тужени ниједном својом радњом није допринео да тужилац благовремено не поднесе захтев за остваривање одређених права (новчана накнада за незапосленост), па стога не може ни сносити никакве последице које би се огледале у накнади штете тужиоцу.

(Пресуда Основног суда у Сомбору број П. 553/10 од 30.06.2011. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Гж. 3540/11 од 26.04.2012. године)